

Eric Ericson Kammarkör

Fundat el 1945 per Eric Ericson, des de llavors ha mantingut una posició central en l'escena musical sueca i internacional. Els objectius específics del cor i del seu director, cercar constantment nova música i noves àrees de treball, s'han traduït avui en un ampli repertori que abasta des del Renaixement fins a les darreres avantguardes. L'Eric Ericson Kammarkör, amb la característica sonoritat nòrdica i un virtuosisme d'ampli abast, ha estat un vehicle ideal per a diverses generacions de compositors suecs.

En l'àmbit internacional, l'Eric Ericson Kammarkör se situa als nivells més alts dels cors professionals i ha rebut nombrosos premis internacionals, entre els quals el Deutsche Schallplattenpreis i el Premi Edison. Cada temporada el cor emprèn diverses gires per Europa, els Estats Units i el Canadà. A més de realitzar els seus nombrosos projectes *a cappella*, l'Eric Ericson Kammarkör col·labora amb la Royal Philharmonic Orchestra de Londres, la Simfònica de la Ràdio Sueca i el Drottningholm Baroque Ensemble, amb el qual ha enregistrat tots els grans oratoris de J. S. Bach.

Fredrik Malmberg

La passió pel repertori inusual, juntament amb una experiència i comprensió instintiva d'una gran varietat d'èpoques i estils, ha esdevingut un signe d'identitat del director suec Fredrik Malmberg.

Actiu tant en el vessant de director coral com d'orquestra, ha treballat, entre d'altres, amb el DR Vocalensemblat, Cor de la Ràdio Sueca, Concerto Copenhagen, Orquestra Simfònica de la Ràdio Sueca i Orquestra del Teatre Mariinski de Sant Petersburg.

També és sol·licitat per treballar com a pianista i organista amb la Mahler Chamber Orchestra i amb directors com Daniel Harding i Claudio Abbado. L'any 2012 va ser designat per exercir dos dels càrrecs més prestigiosos en l'àmbit coral suec, el de director principal de l'Eric Ericson Kammarkör i el de professor de direcció coral al Royal College of Music d'Estocolm.

Fredrik Malmberg ha estat guardonat amb diversos i prestigiosos premis i distincions per la seva tasca musical. L'any 2012 la revista musical sueca «Opus» el va incloure en la llista dels músics que més han contribuït a la revitalització de la música clàssica a Suècia.

Amb la col·laboració de:

ASSOCIACIÓ
ORFEO
CATALÀ

Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE EDUCACIÓN, CULTURA
Y DEPORTE

2013—2014

Cicle Coral Orfeó Català

Eric Ericson Kammarkör

DIJOURS, 15 DE MAIG DE 2014, 20:30 h

Sala de Concerts

Fredrik Malmberg, director

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Eric Ericson Kammarkör

Fredrik Malmberg, director

I 25'

Johannes Brahms (1833-1897)

Fest- und Gedächtnisprüche, op. 109

Unsere Väter hofften auf dich
Wenn ein starker Gewappneter
Wo ist ein so herrlich Volk

György Ligeti (1923-2006)

Lux aeterna

Arnold Schönberg (1874-1951)

Friede auf Erden

II 30'

Lars Edlund (1922-2013)

Elegi

Francis Poulenc (1899-1963)

Figure humaine

De tous les printemps du monde
En chantant les servantes s'élancent
Aussi bas que le silence
Toi ma patiente
Riant du ciel et des planètes
Le jour m'étonne et la nuit me fait peur
La menace sous le ciel rouge
Liberté

Comentaris del programa

Parlar d'Eric Ericson és parlar d'una veritable revolució musical que, entre els anys cinquanta i vuitanta, va renovar completament el concepte coral a Suècia. Amb el convenciment que les prestacions d'un cor de cambra professional podien arribar a equiparar-se a les de qualsevol agrupació instrumental, el mestre Eric Ericson va influir decisivament en l'educació de les noves generacions de cantants del seu país. Amb l'ajut del seu amic i grandíssim pedagog Lars Edlund i amb la complicitat de molts dels professors de cant de l'Escola Superior de Música d'Estocolm, va aconseguir que els joves cantants professionals es graduessin amb un domini vocal complet, tant en el vessant solístic com en el coral, i amb una capacitat de llegir fluidament partitures d'alt nivell de complexitat, igual que ho podia fer un bon instrumentista. Els resultats es van palesar en el Cor de Cambra d'Estocolm (avui Cor de Cambra Eric Ericson) i en el Cor de la Ràdio Sueca, formacions que sota la batuta del mestre Ericson van evolucionar fins a nivells de qualitat mai no assolits abans. Els seus enregistraments es varen convertir de seguida en un referent mundial i molts compositors europeus els confiaren l'estrena de les seves obres més ambicioses. El seu grau de versatilitat musical també els va convertir en un instrument idoni per a les primeres versions historicistes del repertori barroc i això els va dur a col·laborar durant un ampli període de temps amb Nikolaus Harnoncourt. Gràcies a l'evolució d'aquest dos cors es produí un procés semblant en els cors amateurs i formatius de moltes parts de Suècia. Es produí així l'anomenat *miracle coral suec*, el principal segell del qual fou la rodonesa, calidesa, profunditat i flexibilitat sonores associades a una perfecció i estabilitat en l'afinació sorprenents, fins i tot en la interpretació dels repertoris més contemporanis. Amb els cors evolucionà també el món compositiu, gràcies al lideratge de figures com Ingvar Lidholm o el seu deixeble Sven David Sangström, entre d'altres. L'instrument coral els oferia nous registres sonors que ells van saber desenvolupar magistralment.

El programa que avui ens presenta el Cor de Cambra Eric Ericson podria molt ben ser un homenatge a la figura del seu mestre fundador –Ericson va morir fa poc més d'un any, concretament el mes de febrer de 2013, a l'edat de 94 anys–, ja que escoltarem algunes de les obres més representatives del repertori cultivat pel mestre durant la seva llarga trajectòria al capdavant d'aquesta formació coral.

Els *Fest und Gedenksprüche*, op. 109 de Johannes Brahms, compostos l'any 1888, estan dedicats a l'alcalde d'Hamburg, el Dr. Carl Petersen, en agraïment pel nomenament de Ciutadà d'Honor que li conferí la ciutat d'Hamburg. L'obra s'articula en tres moviments i té un caràcter més lleuger i festiu que el de motets anteriors, com l'opus 74. En aquest sentit està més a prop de l'esperit de l'*Obertura acadèmica* que de la major part de la música sacra composta abans per Brahms. Els textos provenen de les Sagrades Escriptures, concretament del salm 22, de l'Evangeli segons sant Lluc i del Deuteronomi.

L'obra *Lux aeterna* de György Ligeti és una de les obres més trencadores i sorprenents de tota la literatura coral del segle passat. Fou composta l'any 1966 i, des d'aleshores, ha estat objecte d'admiració i d'estudi de compositors de tot el món. L'obra trena un teixit polifònic complex, obtingut per canons, sons superposats i certes combinacions intervàliques dins d'una construcció d'arquitectura perfecta, que en el conjunt esdevé harmònica. El cromatisme és total, de manera que les harmonies no canvien sobtadament, sinó que llisquen de l'una a l'altra. La seva interpretació requereix dels intèrprets un virtuosisme vocal i musical extrem.

Quan a final del segle XIX Arnold Schönberg comença a compondre, no se sent especialment motivat pel gènere coral, el qual sembla mirar més enrere que endavant i deriva cap a estètiques neorenaixentistes –pensem en el moviment

cecilianista–, en les quals l'instint innovador del jove Schönberg no troba cabuda. Tot i això, l'any 1907, un any després de la composició de la *Primera Simfonia de cambra*, op. 9, decideix escriure *Friede auf Erden*, el seu opus 13, una obra monumental per a cor *a cappella* inspirada en un text de Ferdinand Meyer. El compositor s'atreveix a escriure música que, tot i tenir encara una base clarament tonal, és extremadament complexa comparada amb el repertori coral de l'època. Conscient de les dificultats que l'obra presentava, en va escriure ell mateix una versió en què un grup de deu instruments de vent i un quintet de corda doblaven les veus. L'estrena a Viena el 1911 no va ser gens reeixida, i no va ser fins uns anys més tard que Anton von Webern n'oferí unes molt bones versions amb el seu cor *Freie Typographie*. Webern va ser el primer a entendre la peça amb tota la seva profunditat i a intuir que estava destinada a ser una obra cabdal del repertori coral del segle XX.

La figura de Lars Edlund és probablement més coneguda a nivell mundial per la seva faceta de pedagog que no pas de compositor. Els seus mètodes de solfeig *Modus Vetus* i *Modus Novus* han esdevingut molt populars arreu del món educatiu. El seu vessant compositiu, però, és igualment important i ha donat fruits de gran modernitat i bellesa, com l'obra que avui escoltarem, *Elegi*, inspirada en un text de Gunnar Ekelöf. Profund coneixedor de les possibilitats de la veu humana –fou bariton fundador del Cor de Cambra d'Estocolm–, Edlund empra en aquesta peça un ampli espectre d'expressions vocals: les veus tan aviat canten, com mig reciten, com al·ludeixen de manera fugaç a les gestualitats vocals del primer barroc. Heus aquí una de les obres *a cappella* de més envergadura de tot el repertori suec modern.

Figure humaine suposa el punt culminant de la trajectòria de Francis Poulenc com a compositor coral. Aquesta és una obra cabdal del repertori francès del segle XX, en la qual el compositor ens mostra la seva faceta més humana. Des de la França no ocupada, a la darrereria de la Segona Guerra Mundial Poulenc sent la necessitat de compondre una gran cantata que s'estrenaria quan arribés l'esperat dia de l'alliberament. Alguns dels poemes de Paul Éluard recopilats en *Poesie et Vérité* (1942) resultaren idonis per a aquest fi, ja que es tracta de veritables cants de resistència. Ens diu Poulenc: “*Jo volia que aquest acte de fe es pogués expressar sense l'ajut dels instruments, només per mitjà de la veu humana.*” L'obra converteix el cor en una veritable orquestra vocal, en què els canvis constants de clima i de color es magnifiquen amb l'ús de l'escriptura policoral. Una obra de dificultat extrema que conclou amb un clam per la llibertat gairebé històric, reblat amb un acord de Mi major en què els baixos canten el Mi greu i la primera soprano el Mi sobreagut amb la dinàmica *ffff*. La cantata va ser interpretada ja abans d'acabar la guerra pels cors de la ràdio de Londres i es va emetre a tot el territori francès.

Josep Vila i Casañas

Proper concert

Cor de Noies de l'Orfeó Català

DIUMENGE, 01.06.14, 18.00 H

PETIT PALAU

Oriol Rosés, contratenor

Josep Surinyac, piano

Buia Reixach i Feixes, directora

Textos

JOHANNES BRAHMS

FEST- UND GEDÄNKSPRÜCHE

Unsere Väter hofften auf dich;
und da sie hofften,
halfst du ihnen aus.
Zu dir schrien sie und wurden errettet;
sie hofften auf dich,
und wurden nicht zu Schanden.
Der Herr wird seinem Volk Kraft geben,
der Herr wird sein Volk segnen mit Frieden.
Salm 22: 4, 5; Salm 29: 11

Wenn ein starker Gewappneter
seinen Palast bewahret,
so bleibt das Seine mit Frieden.
Aber, ein jeglich Reich,
so es mit ihm selbst uneins wird,
das wird wüste,
und ein Haus fället über das andere.
Lluc: 11: 21, 17

Wo ist ein so herrlich Volk,
Zu dem Götter also nahe sich tun
als der Herr, unser Gott,
so oft wir ihn anrufen.
Hüte dich nur und bewahre deine Seele
wohl, daß du nicht
vergessest der Gesichte,
die deine Augen gesehen haben,
und daß sie nicht aus deinem Herzen
komme alle dein Lebelang.
Und sollt deinen Kindern und
Kindeskindern kund tun. Amen.
Deuteronomi 4: 7, 9

GYÖRGY LIGETI

LUX AETERNA

Lux Aeterna luceat eis, Domine;
cum sanctis tuis, in aeternum
quia pius es.
Requiem aeternam dona eis, Domine;
et lux perpetua luceat eis.

PROVERBIS FESTIUS I COMMEMORATIUS

En tu confiaven els nostres pares,
hi confiaven
i els vas alliberar.
A tu clamaven i eren deslliurats;
en tu confiaven
i no foren confosos.
Que el Senyor faci poderós el seu poble,
que el Senyor el beneeixi amb la pau!

Quan un que és fort i va ben armat
guarda el seu palau,
els seus béns resten en pau.
Però tot reialme
que es divideix contra si mateix
és assolat
i una casa cau sobre l'altra.

¿On hi ha un poble tan gran
que tingui els seus déus tan a prop d'ell
com el Senyor, el nostre Déu,
és a prop nostre sempre que l'invoquem?
Estigues atent
i prepara la teva ànima
perquè no oblidis mai els fets
que els teus ulls han contemplat,
i que romanguin en el teu cor
al llarg de tota la vida.
Fes-los conèixer als teus fills
i als fills dels teus fills. Amén.

LLUM ETERNA

Que la llum eterna els il·lumini, Senyor,
amb els teus sants i per sempre,
Tu que ets misericordiós.
Dóna'ls el repòs etern, Senyor,
i que la llum perpètua els il·lumini.

ARNOLD SHÖNBERG

FRIEDE AUF ERDEN

(Text de Conrad Ferdinand Meyer)

Da die Hirten ihre Herde
Ließen und des Engles Worte
Trugen durch die niedre Pforte
Zu der Mutter mit dem Kind,
Fuhr das himmlische Gesind
Fort im Sternenraum zu singen,
Fuhr der Himmel fort zu klingen:
“Friede, Friede! auf der Erde!”

Seit die Engel so geraten,
O wie viele blut’ge Taten
Hat der Streit auf wildem Pferde,
Der geharnischte vollbracht!
In wie mancher heiligen Nacht
Sang der Chor der Geister zagend,
Dringlich flehend, leis verklagend:
“Friede, Friede... auf der Erde!”

Doch es ist ein ewiger Glaube,
Dass der Schwache nicht zum Raube
Jeder frechen Mordgebärde
Werde fallen allezeit:
Etwas wie Gerechtigkeit
Webt und wirkt in Mord und Grauen
Und ein Reich will sich erbauen,
Das den Frieden sucht der Erde.

Mählich wird es sich gestalten,
Seines heiligen Amtes walten,
Waffen schmieden ohne Fährde,
Flammenschwerter für das Recht,
Und ein königlich Geschlecht
Wird erblühn mit starken Söhnen,
Dessen helle Tuben dröhnen:
Friede, Friede auf der Erde!

LARS EDLUND

ELEGI

(Text Gunnar Ekelöf, ”Om hösten”)

Som stora lungor vilar molnen över havet
tunga av regn som ännu inte hunnit falla
lungor som vindarna ryckt ut
ur en eterisk jättes kropp
och slitit sönder
och ristat till en blodörn
Över solens undergång.

PAU A LA TERRA

(Traducció de Carme Serrallonga)

Quan els pastors els ramats
Deixaren, i el crit de l'àngel
Els guià al portal humil
Vers la Mare i el seu Fill,
També hi duia els cors celestes
A cantar amb les estrelles,
I els cels, tots, van ressonar:
“La pau, pau a la terra!”

Després que els àngels van caure
Quanta sang no ha estat vessada!
La guerra, dalt son corser
Enfollit, de mort duu rastre.
Pro cada nit de Nadal
El cor dels benaurats canta
Amb veu que dolçament clama:
“La pau, pau a la terra!”

I és que una creença eterna
Diu que a fer el mal no ha de caure,
Amb gest de vil assassí,
El feble tot temps i sempre.
Un sentiment de justícia
Triomfa de crims i basardes
I un reialme bastirà
Que vol la pau de la terra.

Passa a passa es va reformant,
Un sagrat designi regna,
No de mort es forgen armes,
Ans de justícia espases;
I una nissaga reial
Florirà amb fills poderosos,
I els clars clarins cantaran:
“La pau, pau a la terra!”

ELEGIA

Els núvols, com pulmons gegantins, descansen
sobre l'oceà, prenyats de pluja que encara no
està preparada per caure, pulmons arrencats
pels vents del cos d'un gegant eteri i fets miques
i, cosits a ganivetades, formant una àliga
ensangonada per damunt del sol que es pon...

Här flyger fåglarna i alla väderstreck
med ädelstenar guld och parallella skrik
Där krossar böljornas förtvivlan sakta klippan
i raseri för att slå ner allt motstånd
och störta vidare mot evigheten
och vinden andas häftigare och häftigare
som för att fylla universum
Träd rycks upp med rötterna
Människor kastar sig utför klipporna
Helgonbilder krossar djuren i fallet
och bäckarna gör uppror mot sin källa.

Vulkaner öppnar sig i bergens toppar
fontäner av eld sprutar ut jordens inälvor
förgasar havet och smälter den tunna skorpan
som skiljde oss från urtillståndet,
som skiljde mig
Jag växer i skymningen
jag svävar över havet
opersonlig som min egen skugga
Med oändlig hastighet flyger jag fram
mot evigheten
Jag rör mig inte.

FRANCIS POULENC

FIGURE HUMAINE

(Text de Paul Éluard)

De tous les printemps du monde

Celui-ci est le plu laid
Entre toutes mes façons d'être
La confiante est la meilleure

L'herbe soulève la neige
Comme la pierre d'un tombeau
Moi je dors dans la tempête
Et je m'éveille les yeux clairs

Le lent le petit temps s'achève
Où toute rue devait passer
Par mes plus intimes retraites
Pour que je rencontre quelqu'un

Je n'entends pas parler les monstres
Je les connais ils ont tout dit
Je ne vois que les beaux visages
Les bons visages sûrs d'eux-mêmes

Sûr de ruiner bientôt leurs maitres

*Aquí, els ocells volen en totes direccions amb
pedres precioses i xiscles daurats en paral·lel.
Allà, el desconsol de les onades enfurismades
tritura les roques amb violència per tal de
superar tota resistència i llançar-se cap a
l'eternitat, mentre el vent bufa cada cop amb
més força per omplir tot l'univers. Els arbres
són arrencats de soca-rel. La humanitat es tira
daltabaix dels penya-segats. Icones sagrades
esclafen les bèsties salvatges en la caiguda i
totes les rieres es rebel·len contra les seves fonts.*

*S'obren volcans al capdamunt de les
muntanyes i de l'interior de la terra emergeixen
deus de foc. El mar esdevé gas i fon la primesa
de la crosta que ens va separar del nostre
estat original, que me'n va separar a mi.
M'engrandeixo en el crepuscle. Plano ara sobre
el mar impersonal com la meua pròpia ombra,
amb velocitat immortal volo endavant vers
l'eternitat
No em moc...*

FIGURA HUMANA

De totes les primaveres del món

*Aquesta és la més lletja
Entre totes les meves maneres de ser
La confiada és la millor*

*L'herba aixeca la neu
Com la pedra d'una tomba
Jo dormo en la tempesta
I em desperto amb els ulls clars*

*El lent el petit temps fineix
On qualsevol camí havia de passar
Per les meves retretes més íntimes
Per tal que jo retrobi algú*

*Jo no sento parlar els monstres
Ja els conec ja ho han dit tot
Jo només veig els rostres bells
Els rostres bons segurs d'ells mateixos*

Segurs de destruir molt aviat els seus cabdills

En chantant les servantes s'élancent
pour rafraichir la place où l'on tuait
Petites filles en poudre vite agenouillées
Leurs mains aux soupiraux de la fraîcheur
Sont bleues comme une expérience
Un grand matin joyeux

Faites face à leurs mains les morts
Faites face à leurs yeux liquides
C'est la toilette des éphémères
La dernière toilette de la vie
Les pierres descendent disparaissent
Dans l'eau vaste essentielle

La dernière toilette des heures
A peine un souvenir ému
Aux puits taris de la vertu
Aux longues absences encombrantes
Et l'on s'abandonne à la chair très tendre
Aux prestiges de la faiblesse

Aussi bas que le silence
D'un mort planté dans la terre
Rien que ténèbre en tête

Aussi monotone et sourd
Que l'automne dans la mare
Couverte de honte mate

Le poison veuf de sa fleur
Et de ses bêtes dorées
Crache sa nuit sur les hommes

Toi ma patiente,
ma patience ma parente
Gorge haut suspendue orgue de la nuit lente
Révérence cachant tous les ciels dans sa grâce
Prépare à la vengeance un lit d'ou je naitrai

Riant du ciel et des planètes
la bouche imbibée de confiance
les sages
Veulent des fils
Et des fils de leurs fils
Jusqu'à périr d'usure

Le temps ne pèse que les fous
L'abîme est seul à verdoyer
Et les sages sont ridicules

Tot cantant les serventes es llancen
Per refredar el lloc en què hom matava
Noietes en la pols aviat agenollades
Les seves mans en les lluernes de la frescor
Són blaves com una experiència
Un gran matí joïós

Assumiu en les seves mans els morts
Assumiu els seus ulls líquids
És el vestit dels efimers
La darrera vestimenta de la vida
Les pedres davallen desapareixen
En l'aigua immensa essencial

El darrer vestit de les hores
Amb prou feines un record emocionat
En els pous secs de la virtut
En les llargues absències que fan nosa
I hom es lliura a la carn molt tendra
Als prestigis de la feblesa

Tan baix com el silenci
D'un mort plantat a la terra
Només tenebres al cap

Tan monòton i sord
Com la tardor en el bassal
Coberta de vergonya esmorteïda

El verí vidu de la seva flor
I de les seves bèsties daurades
Escup la seva nit sobre els homes

Tu la meva pacient,
la meva pacient la meva parenta
Gorja suspesa a dalt orgue de la nit lenta
Reverència que amaga tots els cels en sa gràcia
Prepara en la venjança un llit en què jo naixeré

Tot rient del cel i dels planetes
Amarada la boca de confiança
Els assenyats
Volen fills
I fills dels seus fills
Fins a morir de desgast

El temps només mesura els bojos
Només l'abisme floreix
I els assenyats són ridículs

Le jour m'étonne et la nuit me fait peur

L'été me hante et l'hiver me poursuit
Un animal sur la neige a posé
Ses pattes sur le sable ou dans la boue
Ses pattes venues de plus loin que mes pas

Sur une piste ou la mort
A les empreintes de la vie

La menace sous le ciel rouge

Venait d'en bas des mâchoires
Des écailles des anneaux
D'une chaîne glissante et lourde

La vie était distribuée
Largement pour que la mort
Prît au sérieux le tribut
Qu'on lui payait sans compter

La mort était le dieu d'amour
Et les vainqueurs dans un basier
S'évanouissaient sur leurs victimes
La pourriture avait du cœur

Et pourtant sous le ciel rouge
Sous les appétits de sang
Sous la famine lugubre
La caverne se ferma

La terre utile effaça
Les tombes creusées d'avance
Les enfants n'eurent plus peur
Des profondeurs maternelles

Et la bêtise et la démence
Et la bassesse firent place
À des hommes frères des hommes
Ne luttant plus contre la vie

À des hommes indestructibles

LIBERTÉ

Sur mes cahiers d'écolier
Sur mon pupitre et les arbres
Sur le sable sur la neige
J'écris ton nom

Sur toutes les pages lues
Sur toutes les pages blanches
Pierre sang papier ou cendre

El dia em sorprèn i la nit em fa por

L'estiu m'obsessiona i l'hivern em persegueix
Un animal sobre la neu ha posat
Els seus peus sobre l'arena o el fang
Les seves potes vingudes de més lluny que els meus passos

En una pista en què la mort
Té les petjades de la vida

L'amenaça sota el cel roig

Venia des de sota les mandíbules
Escames de les anelles
D'una cadena llisquent i pesada

La vida era distribuïda
Generosament perquè la mort
Es prengués seriosament el tribut
Que se li pagava sense escatimar

La mort era el Déu d'amor
I els vencedors en un petó
Es desmaiaven sobre les seves víctimes
La podridura tenia bon cor

I no obstant sota el cel roig
Sota l'apetència de sang
Sota la misèria lugubre
La caverna es va cloure

La terra útil esborrà
Les tombes abans excavades
Els infants ja no tingueren por
De les profunditats maternes

I la neciesa i la demència
I la baixesa deixaren lloc
A uns homes germans dels homes
Que ja no lluitaven contra la vida

Uns homes indestructibles

LLIBERTAT

En els meus quaderns escolars
En el meu escriptori i en els arbres
En l'arena i en la neu
Jo escric el teu nom

En totes les pàgines llegides
En totes les pàgines en blanc
Pedra sang paper o cendra

J'écris ton nom
Sur les images dorées
Sur les armes de guerriers
Sur la couronne des rois
J'écris ton nom

*Jo escric el teu nom
En les imatges daurades
En les armes dels guerrers
En la corona dels reis
Jo escric el teu nom*

Sur la jungle et le désert
Sur les nids sur les genêts
Sur l'écho de mon enfance
J'écris ton nom

*En la jungla i el desert
En els nius en els genets
En l'eco de ma infantesa
Jo escric el teu nom*

Sur les merveilles des nuits
Sur le pain blanc des journées
Sur les saisons fiancées
J'écris ton nom

*En les meravelles de les nits
En el pa blanc de les jornades
En les estacions enamorades
Jo escric el teu nom*

Sur tous mes chiffons d'azur
Sur l'étang soleil moisi
Sur le lac lune vivante
J'écris ton nom

*En tots els meus draps d'atzur
En l'estany sol florit
En el llac lluna vivent
Jo escric el teu nom*

Sur les champs sur l'horizon
Sur les ailes des oiseaux
Et sur le moulin des ombres
J'écris ton nom

*En els camps en l'horitzó
En les ales dels ocells
I en el molí de les ombres
Jo escric el teu nom*

Sur chaque bouffée d'aurore
Sur la mer sur les bateaux
Sur la montagne démente
J'écris ton nom

*En cada alenada d'albada
En el mar en els vaixells
En la muntanya dement
Jo escric el teu nom*

Sur la mousse des nuages
Sur les sueurs de l'orage
Sur la pluie épaisse et fade
J'écris ton nom

*En l'escuma dels núvols
En les suors de l'oratge
En la pluja espessa i insípida
Jo escric el teu nom*

Sur les formes scintillantes
Sur les cloches des couleurs
Sur la vérité physique
J'écris ton nom

*En les formes centellejants
En les campanes dels colors
En la veritat física
Jo escric el teu nom*

Sur les sentiers éveillés
Sur les routes déployées
Sur les places qui débordent
J'écris ton nom

*En les senderes desvetllades
En les carreteres desplegadas
En les places que es desborden
Jo escric el teu nom*

Sur la lampe qui s'allume
Sur la lampe qui s'éteint
Sur mes maisons réunies
J'écris ton nom

*En la llàntia que s'encén
En la llàntia que s'apaga
En les meves cases juntes
Jo escric el teu nom*

Sur le fruit coupé en deux
Du miroir et de ma chambre
Sur mon lit coquille vide
J'écris ton nom
Sur mon chien gourmand et tendre
Sur ses oreilles dressées
Sur sa patte maladroite
J'écris ton nom

Sur le tremplin de ma porte
Sur les objets familiers
Sur le flot du feu béni
J'écris ton nom

Sur toute chair accordée
Sur le front de mes amis
Sur chaque main qui se tend
J'écris ton nom

Sur la vitre des surprises
Sur les lèvres attentives
Bien au-dessus du silence
J'écris ton nom

Sur mes refuges détruits
Sur mes phares écroulés
Sur les murs de mon ennui
J'écris ton nom

Sur l'absence sans désir
Sur la solitude nue
Sur les marches de la mort
J'écris ton nom

Sur la santé revenue
Sur le risque disparu
Sur l'espoir sans souvenir
J'écris ton nom

Et par le pouvoir d'un mot
Je recommence ma vie
Je suis né pour te connaître
Pour te nommer

Liberté

*En el fruit partit en dos
Del mirall i de la meva cambra
En el meu llit petxina buida
Jo escric el teu nom
En el meu gos llaminer i tendre
En les seves orelles dretes
En la seva pota maldestra
Jo escric el teu nom*

*En el trampolí de la meva porta
En els objectes familiars
En el tremolor del foc beneït
Jo escric el teu nom*

*En tota carn atorgada
En el front dels meus amics
En cada mà que s'estén
Jo escric el teu nom*

*En el vitrall de les sorpreses
En els llavis atents
Molt per sobre del silenci
Jo escric el teu nom*

*En els meus refugis destruïts
En els meus fars esfondrats
Sobre els murs del meu enuig
Jo escric el teu nom*

*En l'absència sense desig
En la nua solitud
En els graons de la mort
Jo escric el teu nom*

*En la salut que retorna
En el risc desaparegut
En l'espera sense record
Jo escric el teu nom*

*I pel poder d'una paraula
Recomenço la meua vida
He nascut per conèixer-te
Per anomenar-te*

Llibertat